

vittighedsfulde med at sætte enten deres egne eller Andres Børn i Lære, og dertil kommer, at der er mange saadanne Læreforhold, hvor Manden egentlig slet ikke har Noget at sige, f. Ex. i det Tilfælde, som navnlig slet kan indtræde her i Byen, at der oprettes Kontrakt mellem en ung Piges Forældre og en Mand, hvis Kone er Modehandlerinde, om at lære Modepønt. Konen kan ikke selv oprette Kontrakt, da hun er umyndig, og naar nu Konen dør, saa kan jeg ikke indse, at det ikke skulde gjøre nogen Forskjel i Forholdet. Jeg vilde derfor rigtignok af de Grunde, der igaar bleve nævnte af den ærede 1ste Landstingsmand for 10de Kreds (Sesøen), meget ønske, at man kunde bibeholde denne Bestemmelse som en Ret for den unge Piges Værgen til at kunne have Lærlingeforholdet, og dertil figter mit Vædringsforslag Nr. 4. — Udvalget har under Nr. 33 stillet et Vædringsforslag, som jeg tillod mig at berøre før, fordi det staar i en vis Forbindelse med Slutningen af § 9 om Politiets Ret til at transportere Lærlingen tilbage. Dette Vædringsforslag, der gaar ud paa, at Lærlingeforholdet kan af Lærlingen eller hans Forældre eller Værgen hæves imod fuldstændig Erstatning, blev meget stærkt imødegaaet af den 1ste Landstingsmand for 10de Kreds (Sesøen), men jeg kan ikke andet end sige, at jeg synes godt om det Forslag. Jeg synes, at det er et nødvendigt Supplement til den strenge Bestemmelse, at man kan tage Lærlingen i Natten og transportere ham tilbage. Der kan dog virkelig tænkes Forhold, hvor det kan i allerhøieste Grad være af Vigtighed for Lærlingen at faae det Gaand løst, der saaledes hviler paa ham. Jeg vil f. Ex. nævne forandrede Familieforhold eller forandrede Formueforhold. Lad os tage en Dreng fra Landet, en Gaardmands søn. Hans Fader dør, og han skal nu hjem og have Gaarden. At han saa, naar han har en Kravler til Mester, ikke paa nogen Maade skulde kunne blive løst fra et saadant Forhold, er dog urimeligt. Ikke at tale om, at der i et saadant Forhold kan forefalde Meget, som desværre ikke kan bevises, men som kan gjøre, at en omhyggelig Fader eller Moder vil befri sit Barn af et saadant temporært Slaveri mod hvilken som helst Offre. Mestrene ere vist i Reglen meget hæderlige Folk; men man kan dog tænke sig Mestrene, der mishandle et Barn under fire Dine, bankede det, og da det ikke kan bevises, kan Vedkommende ikke komme nogen Veie med at faae Kontrakten hævet uden Pengeoffre, medens dog mange Forældre eller Værgen hellere ville finde sig i et saadant, selv om det er uretferdigt, end at lade Barnet blive i Lærlingeforholdet. Jeg vil derfor for mit Vedkommende meget anbefale Vedtagelsen af dette Vædringsforslag. — Til § 13 har jeg stillet et Vædringsforslag om at forhøje Minimum af Bøden fra 1 til 5 Kr. Det er meget be-
 siddent, men er en Nødvendighed, fordi vi kjende

den Tilbøjelighed, Domstolene have til altid at anvende den mindste Mulkt, ialtsald for første Gang begaaede Forseelser. Jeg synes, at hvor der virkelig bliver Retsfag om et Forhold mellem Mester og Lærling, bør Mulkten dog ikke være under 5 Kr. 1 Kr. er en saa latterlig lav Mulkt, især naar man sætter Maximum til 200 Kr., at det ser noget besynderligt ud. Det er jo saagodtsom Ingenting for en virkelig Overtrædelse af Lovens Bestemmelser. — Lovforslagets § 14, som jeg nu sluttelig skal tillade mig at gaa over til, gaar jo, som de Herrer ville se, ud paa, at enhver Sag efter denne Lov, hvorunder der er Spørgsmaal om Idømmelse af Straf, behandles som offentlig Politisag, og saa hedder det længere hen: „Andre Sager angaaende Forholdet mellem Mestre og Lærlinge behandles som private Politisager“. Den Bestemmelse, at enhver Sag, hvorunder der efter denne Lov er Spørgsmaal om Straf, skal være offentlig Politisag, stødte mig nu strax; thi Straffespørgsmaalet vil jo saa godt som aldrig fremkomme undtagen i Forbindelse med Spørgsmaal angaaende Kontraktbrud. Naar en Dreng f. Ex. har faaet en Lusning, kunne Forældrene jo lade Mesteren indkalde alene til at erlægge Mulkt uden dermed at faae Kontrakten hævet; men i Reglen vil det foreligge, at der er overtraadt visse Bestemmelser i Loven, hvilket medfører enten Ophevelse af Kontrakt eller Erstatning, og i Forbindelse dermed en Bøde efter Lovforslagets § 13. Saaledes som det staar i Regeringsforslaget, ville altsaa omtrent alle Sager blive offentlige Politisager. Ved 1ste Behandling yttrede den høitærede Minister følgende: „Den Satning, at en Sag, der efter sin Bestaafenhed er offentlig Politisag, skal blive privat Politisag, naar der fra den ene eller anden Side stilles Forderung om Erstatning, forekommer mig i juridisk Forstand temmelig uholdbar.“ Denne Bemærkning kunde jeg aldeles underskrive, naar jeg kunde være enig med Ministeren i, at den Slags Sager, her omtales, efter deres Bestaafenhed ere offentlige Politisager, men det er saa langt fra, at jeg kan underskrive det, at jeg tværtimod paa det Bestemteste maa hævde, at der ikke er Spor af Offentlighed i disse Sager; det er saa private Sager, som det kan være. Et Kontraktforhold mellem to Personer, hvorledes kommer det paa nogen Maade det Offentlige ved? Det er rent private Sager. Den Omstændighed, at der i saadanne private Kontraktforhold kan være Spørgsmaal om Bøder, kan ikke forandre Sagens Karakter og gjøre den fra privat til offentlig. Det Bestaende er jo det, at Sager mellem Mestre og Lærlinge ere private Politisager; det er det Gjældende. Og saa vil jeg spørge: Hvilken Grund er da til at forandre det? Der kan meget vel idømmes Bøder, Erstatning osv. under private Politisager; hvad er saa Grunden til, at de skulle forandres til offentlige Politisager? Vi have en meget god Analogi i